

Peter Schwindt

VASUT

Justin Time

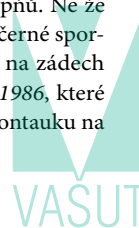

I.

Náhly přechod do jasného dne přiměl Justina na kratičký okamžik zavřít oči. Lehká nevolnost mu připomínala, že během sekundy odcestoval mnoho let do minulosti a urazil tisíce kilometrů východním směrem. Zhluboka se nadechl aromatické vůně modřínů, borovic a jedlí. Po zatuchlém vzduchu v útrobách tajně vojenské základny v Montauku na Long Islandu byl zdejší vánek nesmírně osvěžující. Ověřil si, zda má kompletní výstroj, a spokojeně přikývl. Transponder, neutralizátor, holografický emitor, minipočítač a univerzální translátor byly pořád ještě v mošně, kterou měl na bříše jako klokaní vak.

Rozhlédl se. Sibiř si představoval poněkud jinak – jako step takřka bez stromů, a především chladnou. Tady však mohlo být dobrých dvacet stupňů. Ne že by si na ně stěžoval! Měl na sobě totiž jen černé sportovní kalhoty a tričko s velkou desítkou na zádech a s nápisem *Argentina World Champion 1986*, které mu dal Herbert Hanfstäckl na cestu do Montauku na

východním pobřeží USA. V něčem takovém by v mrazu určitě neobstál.

O ruském Divokém východě toho příliš nevěděl. V jeho době – tedy ve dvacátém čtvrtém století – byla severní Asie chráněnou ekologickou oblastí. Někteří domorodci zde dosud žili stejně jako jejich předkové z lovu a z chovu sobů, ale většina občanů Svazu asijských států dávala přednost pohodlnému a usedlému životu v Irkutsku nebo v Ulánbátaru.

Justin se rozhlédl. Připadal si jako na zastávce dálkových autobusů – až na to, že tu nic nejezdilo. Silnice vedoucí tajgou byla dost široká i pro vznášedlo. Nebyla však asfaltovaná, ale šterková. Mohla vydržet dva, maximálně tři roky, než se jí opět zmocní příroda. Z místa, kde stál, vybíhaly stopy vozidel. Některé směřovaly doleva, většina však opačným směrem.

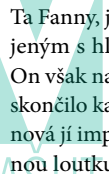
Před sebou měl směrovku s nápisem Ванавара – Vanavara 15. Nyní už věděl, kam vede většina stop. Každopádně se dostal na správné místo. Mohl jedinec doufat, že souhlasí i doba. Prohlížel si stopy důkladněji. Většina z nich byla stará, takřka neznatelná. Jen pár hlubokých pocházelo z nedávné doby.

No jasně, pomyslel si. Portitia Abbadonová, za níž se do těchto odlehlých končin vypravil, tu určitě není sama. Jestliže chronoagentka byla v roce 1983 skutečně vysokou úřednicí ministerstva obrany, museli ji sem provázet četní vojáci a vědci. Všichni zřejmě hluboce přesvědčeni, že se pro blaho své země účastní jedné z nejdůležitějších tajných operací všech dob.

Vzpomněl si, co se v Montauku dozvěděl o studené válce mezi USA a Sovětským svazem. Pro americké strategii se touto operací měnil sen ve skutečnost. Bez vědomí nepřítelů se jim podařilo proniknout hluboko na jeho území. A kdyby jen to! Dokonce si mohli vybrat dobu. Ano, Portitia Abbadonová tady má určitě početnou družinu. Ale s ní je tu ještě někdo. Někdo, kdo nepřišel dobrovolně, někdo, kdo ztratil vůli. Justinovi se sevřelo srdce, když pomyslel na přítelkyni Fanny, kterou Portitia Abbadonová vtáhla v Montauku do brány času a unesla do roku 1908. Co by za to dal, kdyby ji mohl vysvobodit co nejrychleji!

Byl tu však menší problém. Max Briggman mu před odchodem z Montauku slíbil, že dá vědět agentu Bogomilu Zakuskému. Agent na něj měl čekat na místě, kde se zmaterializuje, anebo ve Vanavaře. Jestliže Zakuski není tady, musím za ním, uvědomil si Justin. Podíval se na slunce. Podle jeho polohy bylo kolem poledního. Kdyby se do toho obul, mohl by těch patnáct kilometrů nebo čeho zvládnout snadno do tmy. Nemá smysl tady postávat. Pokud chce do Vanavary dojít za světla, měl by vyrazit. Celkem zbytečně se rozhlédl doleva a doprava, jako by chtěl přejít rušnou londýnskou ulici, a vykročil.

Značně riskantní byla už cesta do Montauku. Přesunem na Sibiř však Justin podstupoval už naprosto neodpovědné riziko, kterému by se za normálních okolností vyhnul. Cítil se však svým způsobem vinen za to, že Fanny padla do rukou té šílené Abbadonové.

Ta Fanny, jež ho často varovala před nebezpečím spojeným s hledáním rodičů, kteří zmizeli kdesi v čase. On však na ni nedal. Jejich dobrodružství v Montauku skončilo katastrofou. Dvojitá agentka Portitia Abbadoxová ji implantovala do hlavy čip a změnila ji v poslušnou loutku. Stejný osud málem postihl i jeho.

Od Maxe však získal jednu nesmírně důležitou informaci: jeho rodiče jsou naživu. Nepřišli při první cestě časem o život a nespočívají na dně nějaké sopky v prekambriu. Vše nasvědčovalo tomu, že si v roce 1977 udělali mezipřistání v Montauku a smazali za sebou stopy. Ztratili se v hlubinách času, aby mohli provést to, co od počátku plánovali. Od té doby si Justin už nebyl tak zcela jist, kdo je v této hře o vládu nad časem dobrý a kdo špatný.

Pouze u Portitie Abbadoxové bylo jasné, na které straně stojí. Velikášství a touha po moci z ní dělaly velice nebezpečnou ženu.

A co taková Cassandra Janusová? Justin měl u ředitelky Úřadu pro kontrolu času vždy pocit, že toho ví mnohem víc, než přiznává. Na zmizení rodičů podle něj vydělala ze všech nejvíc. Ne, z ní nebyl moudrý.

Hlasitě si povzdychl a přemýšlel, co ho asi čeká ve Vanavaře.

Cosí ho kouslo do zátylku. Plácl se do bolavého místa a zhnuseně si pak prohlížel pozůstatky pořádně velkého komára. To vsudypřítomné bzuzení mu bylo už nějakou chvílí nápadné. V Brightonu, kde Justin žil v internátu, se títo trapíči nevyskytovali v takovém

množství a už vůbec ne v této velikosti. Ti musejí být ale pěkně vyhladovělí, pomyslel si.

Marně se pokoušel odehnat dalšího krvežíznivce. Vtom něco zaslechl. Zastavil se a naslouchal. Slyšel hlasy. Jako by se hádali dva muži. Že by jedním z nich byl ten Bogomil Zakuski? Zamyšleně rozmázl komára, který mu přistál na paži. Ne, tak neprofesionálně by se žádný chronoagent nechoval. Určitě by nedělal takový kravál.

Rychle se rozhlédl a na poslední chvíli zapadl za hustý keř. Proti němu vydrkotala bryčka tažená dvěma koni. Muži na kozlíku byli tak rozparádění, že si div nešli po krku.

Justin si z mošny vytáhl univerzální translátor a strčil si sluchátko do pravého ucha. Teď by jim měl rozumět. Zavanul k němu nepřijemný zápach, připomínal zkaženou rybu. Zvedl se mu žaludek.

„A já ti povídám, že jsi pitomec!“ řval muž, který držel opratě. Byl to zavalitý chlap s plnovousem a v kožešinové čepici se pořádně potil. „Od svého dědečka se naučila takový kousky, že bych vážně nechtěl, aby je na mně zkoušela!“

„Ale stejně se nenechám komandovat čtrnáctiletou holkou. Kam bysme přišli, ne?“ namítl druhý. Na rozdíl od svého společníka byl hubený, šlachovitý a hladce oholen. Do obličeje mu spadal pramen vlasů.

„Já ti řeknu, co jsi, Viktoro. Starej násoska, co pořád šermuje kvérem. A já ti povídám, že z toho bude jednou malér.“

„To snad ne! Já, a starej násoska?“ ohradil se hubenour. „Co to povídáš, Anatoliji? Co bys byl potom ty?“

Anatolij sebevědomě zvedl hlavu. „Já alkohol používám výhradně jako lék.“

Viktor se chraplavě rozesmál. „Ovšem. Jenom si jím večer mažeš nohy. Ale tak jako tak, jestli mi tahle Lena přijde ještě jednou do rány, bude z toho nehoda při lovu.“

Anatolij přitáhl koním opratě a zastavil. „Jsmetady.“ Sundal si ušanku a předloktím si přešel po čele.

Justin je užasle pozoroval. Univerzální tlumočnick fungoval skvěle. Potom pokrčil nosem. Puch, který se z těch dvou linul, byl i na tuto vzdálenost děsivý. Všiml si však, že komáři je netrápí. Že by je odrazil ten smrad?

„Pořád se ptám, kde se tady ta Angličanka vzala a proč máme vždycky jet na to samý místo,“ řekl Viktor. „Tady v tajze přece nikdo není.“

Angličanka! Portitia Abbadonová! Takže jsem přece jen ve správné době, ulevilo se Justinovi.

„Můžeš tady zůstat na číhaný a počkat si. Třeba něco uvidíš,“ navrhoval Anatolij.

„Jen to ne,“ zděsil se Viktor. „Jsem rád, když s ní mám co nejmíň společného. Je taková divná, mám z ní nepříjemný pocit.“

Anatolij vydoloval z hlubin špinavého pláště láhev. Pořádně se napil, otrásl se a podal láhev druhovi.

„Na, Viktoro. Dej si taky.“

Viktor zvedl láhev proti světlu a podíval se na hladinu. „Vždyť je skoro prázdná!“

Kamarád se na něj klukovsky ušklíbl a s gustem si říhl. „Na žízeň bych ty měl vodu.“

„Bože chraň,“ zabručel Viktor a naráz láhev dopil. Potom ji odhodil do lesa.

Ti dva jistě patří k domorodcům, které si najala Portitia Abbadonová. Tupí, hrubí chlapi, kteří se na nic neptají, dokud je platí. Tu Justinovi zabručel komár u nosu a píchl ho do víčka.

„Mrcho jedna zatracená!“ neudržel se a praštil se dlaní do obličeje.

Muži se prudce otočili. Viktor sáhl bleskurychle po pušce a natáhl závěr. Přimhouřenýma očima hleděl Justinovým směrem. Anatolij se ho chtěl na něco zeptat, ale Viktor si přiložil ke rtům ukazovák.

Musím honem pryč, uvědomil si Justin a opatrně se plížil hlouběji do tajgy.

Třeskl výstřel a kulka se zaryla těsně vedle něj do stromu. Rozléty se třísky a Justin polekaně vykřikl.

Klik – klak!

Výstřel druhý výstřel a tentokrát by Justin klidně přísahal, že u tváře vnímal prudký závan vzduchu. Už byl v nejedné nebezpečné situaci, ale aby po něm někdo střílel... Celý roztřesený vyskočil. Nakrátko si s Viktorem pohlédli do očí.

Viktor okamžitě zvedl pušku a znovu vystřelil. Pak sklonil hlavu. „To je divný. Skoro bych přísahal, že to nebylo zvíře. Spíš to vypadalo na zrzavého kluka...“